

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/15998,Golebiewski-Marian.html>
20.05.2024, 04:20

Gołębiewski Marian

Marian Gołębiewski, ur. 16 IV 1911 w Płońsku, zm. 18 X 1996 w Warszawie. Ukończył seminarium nauczycielskie w Słupcy (1931).

Od 1931 pracownik w zakładzie szewskim, 1934–1935 reporter w „Dzienniku Kujawskim”, 1935–1939 urzędnik w wytwórni kawy Franck w Inowrocławiu, 1933–1938 członek zarządu klubu sportowego Goplania Inowrocław, od 1939 nauczyciel w szkole powszechnej w Kołomyi. 11 IV 1934–15 IX 1935 w 59. pułku piechoty.

IX 1939 internowany w Rumunii, X 1939 ucieczka z obozu w Craiowie. Od XI 1939 we Francji, po ukończeniu Szkoły Podchorążych Piechoty w Coëtquidan przydzielony do 1 Dywizji Grenadierów, udział w obronie Francji. 21 VI 1940 w niewoli, 4/5 X 1940 ucieczka z obozu w Sarreguemines. Od VII 1941 w Wielkiej Brytanii. Od 1 VIII 1941 żołnierz 1. Samodzielnej Brygady Strzelców Podhalańskich, od IV 1942 w dyspozycji Oddziału V Sztabu Naczelnego Wodza Polskich Sił Zbrojnych, przeszkolony w zakresie dywersji i sabotażu. 1/2 X 1942 zrzucony do kraju jako cichociemny. Od XI 1942 szef Kedywu Inspektoratu Rejonowego Zamość Okręg Lublin AK, od X 1943 komendant Obwodu Hrubieszów, od V 1944 komendant Obwodu Włodzimierz Wołyński (obie funkcje równocześnie), od III 1945 inspektor Inspektoratu Rejonowego, od IV 1945 szef Inspektoratu Zamojskiego Delegatury Sił Zbrojnych, od VI 1945 szef sztabu i z-ca komendanta Okręgu Lubelskiego DSZ/Zrzeszenia WiN. 21 I 1946 aresztowany w Warszawie, osadzony w areszcie przy ul. Rakowieckiej, 3 II 1947 skazany przez WSR w Warszawie na karę śmierci w procesie I Zarządu Głównego WiN. 6 II 1947 zmiana kary na dożywotnie więzienie, VII 1947 skrócenie do 15 lat pozbawienia wolności, osadzony w ZK w Warszawie, Chełmie, Zamościu, Rawiczu, Lublinie, Wronkach (dwukrotnie) i Sieradzu. 2 XII 1955 na czele

Miejsce urodzenia Płońsk

Data urodzenia 16-04-1911

Miejsce śmierci Warszawa

Data śmierci 18-10-1996

Hasło wydrukowane w **Tom IV**

nieudanego buntu w więzieniu. 17 II 1956 skazany przez WSR w Łodzi na dożywotnie więzienie, 19 VI 1956 uchylenie wyroku przez Sąd Najwyższy, 21 VI 1956 na wolności.

1956–1957 pracownik umysłowy w Spółdzielni Wspólna Sprawa w Warszawie, 1957–1959 w Biurze Techniczno-Usługowym tamże, 1960–1962 w Zjednoczeniu Inco, 1962–1963 w zakładzie prywatnym w Warszawie, 1963–1964 w Usługowej Spółdzielni Pracy Elektrosan w Pruszkowie, VII 1966–VI 1970 st. referent w Dziale Eksploatacyjnym Przedsiębiorstwa Wagonów Sypialnych i Restauracyjnych Wars. 1956 w ZBoWiD, członek Powiatowego Zarządu w Hrubieszowie, XII 1958 usunięty ze ZBoWiD.

Od 1965 współtwórca (z Andrzejem i Benedyktem Czumami oraz Stefanem Niesiołowskim) tajnej organizacji niepodległościowej znanej późn. jako Ruch, uczestnik wszystkich pięciu zjazdów organizacji, członek nieformalnego kierownictwa (razem z A. i B. Czumami, S. Niesiołowskim, Emilem Morgiewiczem i Bolesławem Stolarzem). 20 VI 1970 aresztowany, osadzony w AŚ Warszawa-Mokotów, 21 IX–23 X 1971 skazany w procesie przywódców Ruchu na 4 lata i 6 mies. pozbawienia wolności (gł. zarzut: przygotowanie do obalenia przemocą ustroju PRL), osadzony w ZK w Strzelcach Opolskich, IX 1973 za rzekome przygotowywanie buntu przeniesiony do ZK w Opolu, 28 VIII 1974 zwolniony.

1974–1975 zatrudniony w Warszawskich Zakładach Telewizyjnych, 1975–1977 chałupnik w Spółdzielni Pracy Centralne Laboratorium Chemiczne, od 1977 rencista.

III 1977–V 1978 członek konspiracyjnego Nurtu Niepodległościowego. Od III 1977 w ROPCiO, od XII 1978 członek Prezydium Rady Sygnatariuszy ROPCiO; organizator sieci kolportażu miesięcznika „Opinia”. Po rozłamie w ROPCiO zw. z grupą A. Czumy. V 1980 uczestnik głódówki w kościele św. Krzysztofa w Podkowie Leśnej. Wielokrotnie zatrzymywany.

VIII 1980 próba nawiązania kontaktu ze strajkującymi w Stoczni Gdańskiej, 1981 uczestnik nieudanej próby utworzenia (z inicjatywy A. Czumy) Ruchu

Niepodległościowego.

13 XII 1981 zatrzymany, nie został internowany (podpisał oświadczenie o lojalności wobec władz PRL).

Od V 1982 na emigracji w USA, współpracownik pism „Głos Polski”, „Nowy Dziennik”, „Życie Polonii”, działacz Światowego Związku Żołnierzy AK oraz Związku Byłych Żołnierzy AK, kontakty z organizacją [Wolna Polska](#) i samodzielnym prezydentem RP na wychodźstwie Juliuszem Nowiną-Sokolnickim. Po 1990 w Polsce i w USA.

Odnaczony orderem Virtuti Militari V kl. (1943), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1994).

21 I 1957–20 VI 1970 rozpracowywany przez Wydz. I/II Dep. III MSW w ramach sprawy ewidencyjno-obszernościowej/SOO/SOR krypt. Prospekt; 21 IV 1971–29 VI 1985 przez Wydz. II Dep. III MSW w ramach SOR krypt. Omega; 1 III 1977–16 IV 1985 przez Wydz. V Dep. III MSW w ramach SOR krypt. Hazardziści.

Włodzimierz Domagalski | Piotr Byszewski

[Region Mazowsze](#), [Warszawa](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)